

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **D. T.**, narozeného X
státní příslušnost: X
trvale bytem X

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2025, č. j. CPR-2866-3/ČJ-2025-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je cizinec, kterému cizinecká policie uložila správní vyhoštění na dobu 3 let, neboť při namátkové pobytové kontrole zjistila, že překročil maximální dobu oprávněného pobytu

na základě tzv. bezvízového styku, jiné oprávnění k pobytu na území ČR neměl, a v minulosti mu již jednou vyhoštění za neoprávněný pobyt bylo uloženo. Žalovaná toto rozhodnutí potvrdila svým rozhodnutím, které žalobce nyní napadl žalobou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v žalobě uznal svůj neoprávněný pobyt, který mu byl vytýkán ve správním řízení, i skutečnost, že se z jeho strany jedná o opakovanou protiprávnost. Namítl však, že délka uloženého správního vyhoštění je nepřiměřená a mělo mu být uloženo správní vyhoštění na dobu kratší než 3 roky. To odůvodňuje tím, že neoprávněný pobyt trval jen tři měsíce, tím, že předchozí správní vyhoštění respektoval, z území ČR vycestoval a vrátil se až po uplynutí doby zákazu vstupu na území, a dále tím, že se správním orgánem spolupracoval. Podotkl, že z použité právní kvalifikace nevyplývalo, že by se jakkoliv lišila od právní kvalifikace použité při prvotní protiprávnosti. Žalobce rovněž upozornil na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2024 ve věci C-406/22, CV, týkající se bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, jehož závěry rozhodnutí nerespektovalo. Žalobce uvedl, že je mladého věku, a proto existuje vysoký předpoklad, že lze u něj dosáhnout nápravy i mírnějším a výchovnějším postupem. Rozhodnutí je tak v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno, doloženo a dostatečně odůvodněno. Navrhla zamítnutí žaloby a plně odkázala na odůvodnění obou rozhodnutí.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

5. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobce se k výzvě soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s., doručené mu dne 18. 3. 2025, ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
6. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
7. Při posuzování věci soud vycházel z následující právní úpravy.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
9. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke

státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

10. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl zajištěn dne 15. 11. 2024 při pobytové kontrole cizinců hlídkou Odboru cizinecké policie. Z biometrického cestovního dokladu, který žalobce při kontrole hlídce policie předložil, vyplynulo, že do schengenského prostoru se žalobce naposled dostal přes hraniční přechod v Maďarsku dne 18. 5. 2024, povolení k pobytu v režimu tzv. bezvízového styku 90 dnů v rámci období 180 dnů mu tak vypršelo dnem 15. 8. 2024. Následnou lustrací nebyla zjištěna existence jiného oprávnění k pobytu žalobce na území ČR, z tohoto důvodu vznikly pochybnosti o oprávněnosti jeho pobytu na území ČR.
11. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění žalobce vyslechla dne 15. 11. 2024 za účasti tlumočnice do jazyka ruského. Z protokolu o tomto výsledku (čj. KRPA-358422-10/ČJ-2024-000022-SV) vyplynulo, že žalobce je svobodný a bezdětný, na území ČR přicestoval za účelem práce dne 18. 5. 2024. Svého neoprávněného pobytu si byl vědom, chtěl si ještě vydělat nějaké peníze; ty má z občasných brigád, proto po uplynutí doby bezvízového styku ze země nevycestoval. Zdravotní pojištění nemá. V Praze na adrese, kterou uvedl, si pronajímá pokoj v bytě od svého příjezdu dne 18. 5. 2024, nemá však v ČR doručovací adresu. V Praze žije také jeho bratr, 42 let, občas se vídají. V domovské zemi má matku a sourozence, nevlastní tam žádný majetek, žádný majetek nemá ani v EU. V případě vycestování může bydlet u matky v rodinném domě, finanční prostředky k dalšímu pobytu a vycestování má, vycestuje dobrovolně, žádný důvod, který by mu bránil ve vycestování, nemá. Společnou domácnost s občanem EU nesdílí, v ČR nemá žádné ekonomické, kulturní, společenské vazby, ani závazky či pohledávky. V ČR trestnou činnost nepáchal, je si vědom, že v roce 2022 mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku, které respektoval. Žádné řízení, které by ho opravňovalo k pobytu na území, s ním aktuálně neprobíhá. Je zdrav, může cestovat, žádné návykové látky neužívá. Doplnění či změny výsledku nežádal a vlastnoručně protokol podepsal jako úplný a správný.
12. Lustrací v příslušných databázích správní orgán I. stupně ověřil, že žalobci bylo dne 24. 6. 2022 uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území v délce 1 roku, z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců; rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 7. 2022 a jeho platnost uplynula 2. 8. 2023.
13. Správní orgán I. stupně následně vydal dne 15. 11. 2024 rozhodnutí čj. KRPA-358422-12/ČJ-2024-000022-SV, kterým žalobci uložil správní vyhoštění v délce 3 let podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále též „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období minimálně **od 16. 8. 2024 do 15. 11. 2024**. Důvod vydání rozhodnutí o vyhoštění byl jednoznačně prokázán. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
14. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 3. 3. 2025, čj. CPR-2866-3/ČJ-2025-930310-V243, tak, že odvolání

zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalobce přitom v odvolání uplatnil odlišné námitky od těch, které uplatnil v nyní projednávané žalobě.

15. Žalovaná v napadeném rozhodnutí reagovala na odvolací námitky. Obecně nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně neshledala. Plně se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, že bylo skutečně jednoznačně prokázáno, že se žalobce přičítaného protiprávního jednání dopustil, nebyly dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené. Pokud jde o dobu vyhoštění, žalovaná obecně k námitce nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedla, že byla určena v zákonném rozmezí a způsobem odpovídajícím zjištěnému porušení zákona, okolnostem případu a zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Současně se uložené opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, a tedy v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Při hodnocení existence důvodů, které by znemožňovaly žalobci vycestování postupoval správní orgán I. stupně v souladu s § 120a odst. 1 téhož zákona.
16. Mezi účastníky řízení není sporu o neoprávněnosti pobytu žalobce na území ČR v období od 16. 8. 2024 do 15. 11. 2024, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku, do dne, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Žalobce se pouze domáhá příznivějšího stanovení délky správního vyhoštění, protože tvrdí, že uložené vyhoštění je nepřiměřené, nebyly dostatečně zohledněny další skutečnosti, které mu mohly jít ku prospěchu, a také nebyly zohledněny závěry v rozsudku Soudního dvora ze dne 4. 10. 2024 ve věci C-406/22, CV ohledně bezpečnostní situace v zemi původu žalobce.
17. Soud uvedeným námitkám nepřisvědčil, a to z následujících důvodů.
18. V daném případě byla délka správního vyhoštění stanovena na dobu 3 let podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zákon v uvedeném ustanovení vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v horní polovině zákonem vymezeného rozmezí. Samotná délka správního vyhoštění podléhá správnímu uvážení správního orgánu, který je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu [§ 78 odst. 1 s. ř. s.; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS].
19. Žalovaná v napadeném rozhodnutí měla povinnost reagovat na námitky uplatněné v odvolání, které se ovšem obsahově liší od námitek, které žalobce vznesl nyní v žalobě, anebo byly v odvolání uplatněny pouze obecně. Proto soud přezkoumatelnost a zákonnost odůvodnění délky uloženého vyhoštění hodnotil na podkladě napadeného rozhodnutí ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí.
20. Při ukládání vyhoštění v délce 3 let správní orgán I. stupně na straně 5 a 6 svého rozhodnutí zohlednil zejména závažnost a protiprávnost jednání žalobce, tj. délku neoprávněného pobytu a opakované porušení právních předpisů na straně jedné, a vazby, kterými žalobce disponuje na území, na straně druhé, kdy neshledal nepřiměřenost svého rozhodnutí, přičemž žalobce žádné skutečnosti, které by bylo možno zohlednit v jeho prospěch, neuvedl a správnímu orgánu se žádné takové skutečnosti nepodařilo zjistit. Proto jako ke skutečnosti ve prospěch žalobce přihlédl pouze k tomu, že žalobce se správními orgány spolupracoval.

V neprospěch žalobce pak musel hodnotit skutečnost, že se nejednalo o první porušení ze strany žalobce a do pozice neoprávněného pobytu se dostal svým vlastním přičiněním. Žalobce má v zemi svého původu zázemí, žil tam před svým příjezdem do ČR, čímž je jeho návrat ulehčen, Správní orgán I. stupně též připomněl, že žalobce se po celou délku svého pobytu nezapojoval do veřejného dění. Rozhodnutí o správním vyhoštění přitom představuje zásah do soukromého a rodinného života cizince vždy, avšak je nezbytným průvodním jevem realizace správního opatření, které následuje po porušení práva hostitelské země. Osobní život cizince se tak na dobu správního vyhoštění jistě změní, nejde však o změnu trvalého charakteru, která by znemožňovala jeho budoucí návrat. O přiměřenosti dopadů rozhodnutí v tomto smyslu lze tedy mluvit, je-li jím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku či veřejného zdraví a zájmem cizince na ochranu jeho rodinného a soukromého života.

21. Tyto závěry soud považuje za dostatečné k odůvodnění délky uloženého správního vyhoštění. Skutkový stav byl prokázán bez jakýchkoliv pochybností a žalobce to nepopřel. Není v zájmu ČR, aby se na jejím území zdržovali cizinci, jejichž pobyt není v souladu s platnými právními předpisy. Žalobce již jeden zákaz pobytu na území v minulosti dostal, přesto mu to nezabránilo v opakování stejného protiprávního jednání. Pokud má žalobce zájem si na území EU, či ČR přivydělávat, musí využít k tomu určené zákonné instituty, které má k dispozici, a nikoliv k tomu zneužívat bezvízový styk. Žalobce se však o to ani nepokusil a rozhodl se rovnou pro cestu vědomého a opakovaného porušování právních předpisů ČR. V takovém případě však musí být připraven též nést důsledky takového svého rozhodnutí ze strany státních orgánů ČR.
22. Žalobce má za to, že mu jako polehčující okolnosti měly svědčit skutečnosti, že jeho neoprávněný pobyt trval jen krátce - tři měsíce, po uložení předchozího správního vyhoštění z území ČR vycestoval a dodržel dobu zákazu vstupu na území, se správními orgány spolupracoval a je mladého věku, což má odůvodnit, že k jeho nápravě postačí i kratší zákaz pobytu.
23. Soud se však s těmito tvrzeními neztotožnil. Žalobce totiž požaduje zohlednění skutečností vytržených z celkového kontextu jeho pobytového příběhu. Byť se doba nelegálního pobytu v délce tří měsíců může jevit jako relativně krátká, nelze přehlédnout, že jde o dobu, kterou si žalobce nelegálně prodloužil svůj pobyt v ČR o 92 dnů, tj. prakticky více než dvojnásobně a nerespektoval tak pravidlo, že zjednodušeně řečeno v rámci půlročního období může legálně a bez jakéhokoliv dalšího povolení v ČR pobývat maximálně 90 dnů. K tomu nutno též upozornit, že žalobci již v minulosti jedno správní vyhoštění uloženo bylo, a byť jej respektoval, žalobce se ze své minulosti nepoučil a po příjezdu do ČR znovu porušil pobytové předpisy ČR, přesto, že si musel být vědom svého protiprávního jednání, a k čemu takové porušení vede, což ostatně výslovně potvrdil do protokolu.
24. Uložení správního vyhoštění v citelně přísnější délce (3 roky, oproti 1 roku při prvním správním vyhoštění) tak bylo dle názoru soudu zcela namístě a logicky odůvodněno, přestože se jednalo o stejný typ protiprávního jednání, jako v případě řízení o prvním správním vyhoštění. Naopak, nebyl důvod žalobci ukládat vyhoštění v dolní polovině zákonného rozmezí či dokonce na stejnou dobu, jako při prvním vyhoštění, neboť takové opatření zjevně žalobce dostatečně neodradilo v opakování protiprávního jednání. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobce by se na území ČR pravděpodobně neoprávněně zdržoval déle, pokud by nebyl odhalen hlídkou policie, neboť jeho cílem byla výdělečná činnost. Výdělečnou činnost žalobce v ČR opět vykonával v rozporu s právními předpisy ČR, neboť

k tomu neměl žádné oprávnění. Přitom již jeden den nelegálního pobytu může za existence dalších okolností vést k velmi přísnému opatření správního vyhoštění (k tomu srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 3. 2021, čj. 2 A 5/2021-25, kdy podle skutkových okolností dané věci bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt prokázaný v délce 1 dne). V tomto kontextu tak nesedí ani odkaz žalobce na jeho mladý věk a s tím související jeho údajně snadnější náprava, neboť jeho dosavadní přístup k právním předpisům ČR a neplnění si povinností vyplývajících mu z pobytové legislativy jako cizinci zdržujícím se na území cizího státu právě svědčí o recidivě. To, zda cizinec bude dodržovat právní předpisy cizího státu, na jehož území se nachází, či nikoliv, není tedy otázkou věku (a toto kritérium je ve výčtu § 174a zákona o pobytu cizinců uvedeno zřejmě primárně z jiných důvodů), ale otázkou jeho přístupu a úcty k právním předpisům hostitelského státu. Z tohoto pohledu se však žalobce i přes svůj mladý věk bezmála 24 let naopak příliš neosvědčil. Z uvedených důvodů nebylo kritérium věku podle § 174a zákona o pobytu cizinců jakkoliv pro stanovení mírnějšího vyhoštění žalobce významné.

25. Viděno v tomto kontextu, který žalobce záměrně přehlíží, pak soud nemá pochybnosti o přiměřenosti uloženého správního vyhoštění. Přiměřenost délky vyhoštění obecně nelze ani posuzovat toliko prostým porovnáním délky uloženého vyhoštění žalobci s délkou vyhoštění ukládanou v jiných obdobných kauzách, neboť každý případ tohoto druhu má konkrétní specifické okolnosti, které nutno zvažovat jednotlivě i v souhrnu. Zdejšímu soudu je přesto z jeho úřední činnosti známo, že v případech obdobných případu žalobce, tj. za opakovaný neoprávněný pobyt podle § 119 odst. 1 písm. b) **bodů 9** zákona o pobytu cizinců, ukládají správní orgány dobu vyhoštění obvykle v délce 3 let (k tomu viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 9. 2021, čj. 1 A 43/2021-28, který se přímo týkal problematiky vyhoštění, ale i z řízení vedených tímto soudem o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, kterému předcházelo řízení o uložení správního vyhoštění). Kratší dobu vyhoštění, zpravidla 1 až 2 let za protiprávní jednání spočívající v uvedené právní kvalifikaci pak správní orgány obvykle ukládají teprve v případě existence dalších relevantních skutečností v pobytové historii toho kterého cizince, např. předchozí udělení národního víza, či předchozí povolení k pobytu, dále existence rodinných vazeb nebo vazeb jim obdobných, anebo předchozí udělení rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců (srov. k tomu např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 17. 3. 2025, čj. 16 A 2/2025-22, ze dne 19. 8. 2024, čj. 16 A 25/2024-20, ze dne 25. 2. 2022, čj. 4 A 4/2022-24, ze dne 14. 6. 2024, čj. 21 A 14/2024-27, ze dne 3. 4. 2023, čj. 21 A 10/2023-24, či ze dne 19. 4. 2023, čj. 20 A 6/2023-33). Přijaté řešení v napadeném rozhodnutí tak zcela koreluje zásadě, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu).
26. Odkazuje-li žalobce bez jakéhokoliv dalšího zdůvodnění na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 4. 10. 2024 ve věci C-406/22, CV, uvedený soud se v něm zabýval výkladem ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32 ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60). V daném případě se Krajský soud v Brně jakožto soud pokládající předběžnou otázku SDEU dotazoval, zda s ohledem na změnu unijní právní úpravy mohl členský stát označit za bezpečnou zemi původu i takovou třetí zemi, kde materiální požadavky takového označení ve smyslu citované směrnice neplatily pro celé její území, ale jen pro část. SDEU konstatoval, že pokud některé části území třetí země nesplňují materiální podmínky označení za bezpečnou zemi původu ve smyslu citované směrnice, dle této nové unijní úpravy již nelze takovou zemi označit za bezpečnou.

27. Konkrétně šlo o X, které vyhláška Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění platném do 30. 9. 2023, dříve považovala za bezpečnou zemi původu, s teritoriální výjimkou jeho části Y. Aktuální znění této vyhlášky, které je rozhodné i pro nyní posuzovanou věc, však v seznamu bezpečných zemí původu v § 2 žádné teritoriální výjimky neobsahuje, proto taková otázka v případě žalobce nevystala. Tato námitka je proto i vzhledem ke své obecnosti nedůvodná. I pokud by snad žalobce chtěl namítat, že v dříve vyňaté části Y není bezpečno, a proto nelze celou jeho zemi považovat za (fakticky) bezpečnou, což ovšem v žádném případě neučinil, byla by jeho námitka i irrelevantní, neboť žalobce pochází ze severu země, z města D., které se nenachází na území Y, a v průběhu řízení nenamítl, že se do vlasti vrátit nemůže, neboť by mu tam hrozilo nějaké – jakékoliv – nebezpečí; naopak, zcela jasně uvedl, že mu v návratu do vlasti žádný důvod nebrání, má tam rodinu a vycestuje dobrovolně.
28. K tomu lze také odkázat na judikaturu NSS *ve věcech mezinárodní ochrany*, kde se NSS zabýval mimo jiné otázkou bezpečnostní situace v zemi původu žalobce (srov. usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, čj. 1 Azs 57/2023-30, ze dne 27. 6. 2023, čj. 4 Azs 161/2023-23, či ze dne 27. 9. 2023, čj. 10 Azs 232/2023-25, ze dne 14. 3. 2024, čj. 9 Azs 61/2024-25, či ze dne 14. 11. 2024, čj. 1 Azs 238/2024-38). V těchto rozhodnutích NSS zdůraznil, že konflikt, který by opodstatňoval udělení mezinárodní ochrany, v X zatím neprobíhá, a to ani v Y. Jinak řečeno, bezpečnostní situace v této zemi nebo její části nedosáhla intenzity mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V daném případě žalobce jsou tyto závěry relevantní v tom směru, že pokud by tomu tak bylo, vycestování, resp. vyhoštění žalobce by nebylo možné z důvodu rozporu s čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které se ČR zavázala dodržovat a chránit. Jak však soud již řekl, žalobce obavy o své bezpečí ve vlasti vůbec neprojevil.
29. Soud tak konstatuje, že správní orgány uložily správní vyhoštění v souladu se zákonem a v přiměřené výši. Soud neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení, že by je dokonce zneužila, nebo že by dostatečně nezohlednila všechny významné skutečnosti. Z těchto důvodů soud nemůže souhlasit s žalobcem v tom, že by v daném případě opakovaného neoprávněného pobytu na území bylo uložené vyhoštění v délce 3 let nepřiměřené a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle § 174a věty druhé zákona o pobytu cizinců byl přitom žalobce povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 29. dubna 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně